

staar til dets Raadighed for at forhindre eller undertrykke Krigen, har det ikke opfyldt hele sin Pligt. For nogle Aar siden forsøgte man at udfylde Lakunen ved Sanktioner mod Krigen; det mislykkedes. Betyder det at Bestræbelserne ikke skal rettes mod andre Midler? En Dag vil Forbundet kunne henvende sig til Folkene og sige, at det har fortjent deres Tillid, og at det har skabt sig en »haandhævende Arm« til at straffe dem, der fremkalder Krig. Mod dette Maal maa der arbejdes.

Der er talt om Nødvendigheden af at bringe Bestemmelserne i Pagtens Art. 8 til Udførelse. Den franske Udenrigsminister havde allerede før sagt det fra Forsamlingens Talerstol og vilde gentage det: det er en hellig Forpligtelse, indgaaet af Pagtens Undertegnere, som ingen af dem bør forsøge at unddrage sig. Men det er ogsaa et vanskeligt Problem; det har som Grundlag et Spørgsmaal om Sikkerhed; dette bedømmes forskelligt, eftersom man ser det fra eget eller andres Stændpunkt. Det vil være nødvendigt at naa til en fælles Opfattelse, og dette vil med god Vilje kunne naaes.

En tidligere Taler havde berørt den økonomiske Afrustning og stillet Forslag, som man kan sympatisere med; men Forbundet maa gaa frem med faste Skridt. Ved rent tekniske Midler kan Problemet ikke løses; det maa tages op af Regeringerne og behandles ud fra politiske Synspunkter. Briand gik dernæst over til at tale om sine Planer vedrørende Tanken om en Samvirken af Europas Stater:

Mellem Folk, der geografisk er grupperede som de europæiske, bør der være en Art Forbund (féderation). Disse Folk burde til enhver Tid have Mulighed for at træde i Forbindelse med hinanden, kunne diskutere deres Interesser, tage fælles Beslutninger, skabe et Solidaritetsbaand imellem sig, som i givet Fald vilde sætte dem i Stand til at møde alvorlige Begivenheder. Et saadant Forbund skulde i første Række arbejde paa det økonomiske Omraade, men vilde sikkert uden at berøre Suveræniteten ogsaa være til

Gavn paa det politiske og sociale Omraade. Briand henstillede til sine europæiske Kolleger underhaanden at ville overveje det og drøfte Tanken med deres Regeringer.

Frankrig vilde forny sin Underskrift paa den fakultive Bestemmelse under Forsamlingen, og Briand vilde gøre alt for at faa det franske Parlament til at ratificere Generalakten. Forslag herom var allerede forelagt Deputeretkammeret.

Frankrig havde tabt en Sag mod et Ikke-Forbundsmedlem ved den mellemfolkelige Domstol. Et Land, som anmoder om en retlig Afgørelse af en Strid, gør sig ikke derved mindre. Hver Gang et Land undgaar en Krig, har det, selv om Retssagen tabes, vundet en Sejr.

Hvis Fredstanken skal herske mellem Folkene, maa man ikke glemme den aandelige Forgiftning, som til Stadighed finder Sted. Der er i alle Lande Folk, der modarbejder Freden. Man maa vende sig mod dem, der saar Krigens Sæd i Børnenes Tanker. Her maa særlig Kvinderne værne Hjemmene.

Den britiske Udenrigsminister *Henderson* fik senere Ordet og omtalte først Konferencen i Haag, hvor man havde fuldført det sidste Skridt med Hensyn til Krigens Likvidation. Reglementet for Sekretariatets Personale var utilfredsstillende. Embedsmændene var ikke sikre paa at beholde deres Stillinger; der var ikke noget System med Hensyn til Ansættelse eller Forfremmelse og ikke et ordentligt Pensionsreglement. Sekretariatets Organisation trængte i høj Grad til en Revision efter følgende Linier: Embedsmændene skulde fast ansættes for længere Tid, der maatte skabes et Avancementssystem, der sikrede, at alle Stillingerne stod aabne for Embedsmændene; ved Ansættelse skulde det nøje iagttages, at Embedsmændene havde den nødvendige Uddannelse og Træning; hele Personalet skulde staa under en særlig Embedsmands Kontrol, og endelig skulde der indføres en passende Pensionsordning.

Den britiske Regering tillagde Voldgift stor Betydning paa alle Omraader: Vold-